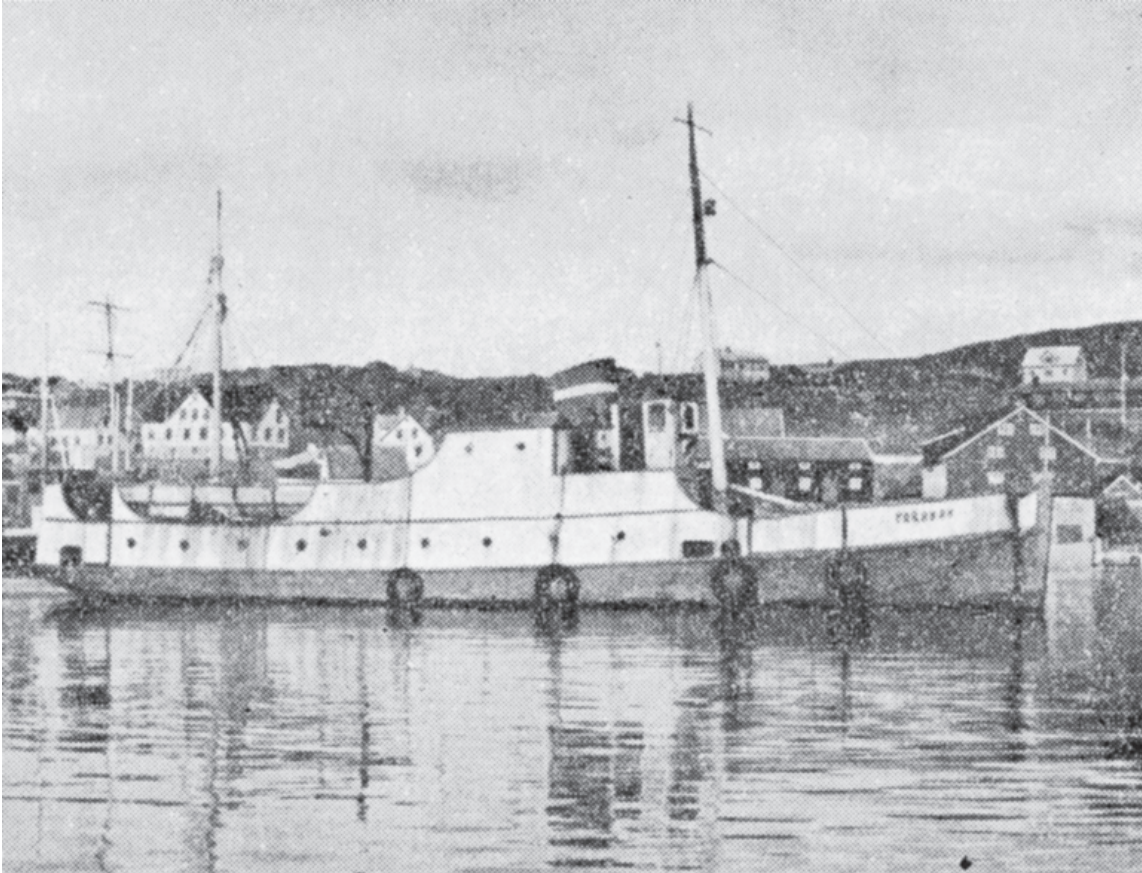

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

Andrass og Suffia við synunum Jákup Paula og Adrian. Hann fórst eisini við “Lauru”.

Ofta tók tað langa tíð til Havnar við “Trónði”, sum var flaggskipið hjá mjólkarforsýningini.

sum hann beint hevði keypt.

Teir á “Buttercup” sóu “Lauru”, tá ið hon fór at sigla heim. Teir hoyrdu tá veðurvánirnar, sum søgdu frá hesum ræðuliga illveðrinum, sum var væntandi. Teir fóru beinanvegin at sigla aftaná “Lauru” at siga teimum frá, men teir fingtu hana ikki aftur.

Umframt Viggo og Tummas var úr Streymnesi ein maður, sum æt Andrass Hansen og var 34 ára gamal. Hann búði fast í húsini hjá Zakaris og Kristinu, foreldrini hjá teimum báðum brøðrunum, sum fórust.

Andrass var sonur jarðarmóð-urina á Eiði, Elin. Hann var giftur til Streymnesar við Suffiu Sørensen, Vanliga kallað Fía. Tey áttu fimm børn.

So kom pápi heim við “Eystur-oynni” aftaná, at “Laura” var saknað. Vit samlaðust inni hjá okkum og tosaðu um, at pápi hevði sæð “Lauru” dagin fyri, at teir fóru at sigla heim. Fía kom inn til okkara og segði við pápa: “Sig mær sannheit, um tú hevur sæð teir ella ikki.” Tað kundi hann bert váttað, og hetta kveikti eina lítla vón hjá hesi neyðars konu.

Tað var bíðað og bíðað. Men pápi ivaðist ikki í, at teir vóru gingnir burtur, so ringt veðrið var hesa náttina.

Fía hevði eina gamla mammu, Jóhonnú Sofíu, og ein mammu-beiggja, Jóan Paula, inni. Tað var ein hjálp hjá henni í tí. Fía giftist ikki aftur.

Tann yngsti sonurin var doyptur Andrass Sofus eftir báðum foreldrunum. Í fyrsta umfari var hann

kallaður Sofus, men tá ið tað varð greitt, at pápin ikki kom aftur, fór mamman at kalla hann Andrass. Hetta kom hann eisini at kallast millum manna.

Aftur vanlukka: “Nólsoy” og “Neptun”

Í 1934 hendi aftur ein stór vanlukku, tá ið “Nólsoyggin” og “Neptun” gingtu burtur. Við “Nólsoy” vóru fleiri hósvíkingar við. Eg minnst teir allar. Fleiri teirra plagdu at koma til Hvalvíkar at halda møtir á missiónsvikum. Tá komu teir brøðurnir Magnus Pauli, Hans David og Vilhelm, sum vóru sera ídnir at bera boðskapin fram. Eg síggi teir enn fyri mær, so væl teir dugdu hetta. Mamma teir triggjar, Elin, misti umframt hesar triggjar synirnar, tveir versynir og tveir ommusynir. Frammanundan hevði hon mist mannin og ein son. So hart var lívið tá hjá mongum.

Annars var Hvalvík og Streymnes sum ein bygd. Kirkja og skúli vóru felags í Hvalvík. Tað var ikki nóg av missiónsfólki í Streymnesi, tey vóru nøkur fá hús. Millum tey vóru omma mín Elsa Maria og dóttir hennara Gigga, og tey hjá okkum. Umframt vóru eisini Per og Jetta.

Per var beiggi Miu, sum fór til Vágs, sum umrøtt í seinasta parti. Hann var forlovaður í Hvalvík við Onnu Sofíu í Niðaru Geil. Ein túr hann kom av skipi, fekk hann at vita, at Anna Sofía var deyð.

Tá segði hann, at hetta hevði hann fornemilsí av. Hann hevði fingið eitt ánilsi um, at okkurt var hent, og hann væntaði hesi deyðs-boðini.

Hann fær seinni gentu av Slættanesi, Jetta. Tey giftust og fingtu eina dóttir, sum fekk navnið Anna Sofía. Hon giftist í Saksun við Jákup Hansen. Hon gjørdist seinna kona hansara.

Rutan til Havnar

Fyrst eg minnst, var bara ruta norður til okkara týsdag og fríggjadag. Tað vóru skipini hjá mjólkarforsýningini, sum sigldu. Lagt varð at í Hvalvík. Seinni byrjaði rutan at koma tvær ferðir leygardag. Tá varð tosað um, hvussu hent tað var at kunna sleppa til Havnar leygarmorgun og so heim aftur um kvøldið!

Í Hvalvík var eitt “mjólkarhús”, har mjólkin bleiv vígað og stoytt í mjólkarbiði, sum vórðu skipað umborð í bátin. Hetta hús var eitt slag av terminali.

Tað kundi ongantíð sigast við vissu, nær báturin kom. Tí kom fólk ofta í góðari tíð og kundu bíða í mjólkarhúsinum. Tað kundi vera leingi at sita og bíða eftir bátinum. Men prátið gekk lystiliga, meðan bíðað varð. Tíðin fall tí ikki so long.

At fáa mjólkina avstað var eitt knoss hjá mongum. Mamma plagdi at fara til Hvalvíkar við mjólkarbiði við 15 litrum í at senda til Havnar. Tað var ein fittligur teinur at ganga við slíkari byrðu.

Teir bátar, sum sigldu norður til okkara, vóru “Streymur”, har Kristian Martin Rubeksen var skipari, og “Tróndur” við Rubekki, beiggja hansara, sum skipara.

Rubekk kundi gerast eitt sindur ótolin, um fólk ikki komu við mjólkini til tíðina, tá ið siglast skuldi. Tá

kundi onkur glósa vera á lofti. Tað var ikki tað stóra, sum fekst fyri mjólkina. Eg haldi tað var 15 oyru liturin.

Drúgv ferð til Havnar

Tíðin at sita umborð, hon kundi vera drúgv. Báturin kundi vera um 11-12 tíðina norðuri á Hvalvík. Har fóru vit umborð. So fór hann yvir á Oyri, so á Kollafjørð, so yvir á Toftir og heilt inn á Skipanes og tástani um Kaldbak til Havnar. Alla staðni skuldi vøra í land og mjólk umborð. Tað var ofta myrkt á kvøldi, tá ið komið var til Havnar.

Maður fastur mína, Elsu, Óli Rubeksen, sigldi við “Trónði” sum motorpassari. Tað var so gott fyri okkum, tí tað bar til at heita á hann, um okkurt var, sum tørvur var á.

Tað var Óli, sum byrjaði reinsariíð Ruba. Døturnar Olga og Maria tóku ímóti klæðum niðri undir. Tá ið eg fylti 90 ár fyri tveimum árum síðani, var Maria fyrsti gestur, ið kom. Tað var ikki ein mánaði, so var hon deyð.

Effie Campbell er dóttir Mariu. Tað vóru hugalig tíðindi sum hoyrdu um dagarnar, at Effie var blivin gift í tilkomnum aldri!

Eli, beiggi teirra, hevði seinni eina tíð margarinfabrikkina Marga.

Spøking í Hvalvík

Í Hvalvík vóru nóg hús, sum vóru kallaðar stovur. Í Niðristovu søgdu tey, at tað skuldi spøkja.

Eitt kvøldið, tá eg var 16 ár, var eg farin til Hvalvíkar við Onnu Sofíu (Onnufíu). Tað var eitt sindur illfýsið. Vit fóru at kroka undir einum húsi, har Ólavur har Úti, búði.

So sigur hon: “Hygg upp í vind-

eygað í Niðristovu.” Mín sann, har sóu vit eina gamla konu við høgda-turriklæði knýtt um seg. So tók hon ein stamp, sum tey høvdu fyrr í tíðini at drekka súpan úr. Vit sóu dampin koma upp úr stampinum, sum hon drakk.

Eina ferð verður hon liðug. Nú tekur konan sær eina kritpípu. Hon dunkaði og tømde hana fyri øsku, koyrir tubbak í pípunum og festir í. Eg síggi roykin fara upp í loft.

So sigu eg við Onnufíu: “Hetta kann ikki vera Anna Katrina í Niðristovu!”

Vit vistu, at hon var og vitjaði beiggja sín Tummas Egholm. Vit fóru niðan at vita, um hon ikki var har. Á jú. Vit sóu hana sita við beinunum inni í bakaraovninum. So hetta má hava verið onkur frá eini aðrari verð.

Tað merkiliga var, at eg sá hetta bert, tá ið eg helt í Onnufíu.

Lærarin Jógvan við Ánna búði tá hjá okkum. Eg var líkbleik, tá ið eg kom heim, og hann spurdi, hvat ið bagdi. Eg fortaldi hetta. Hann fór at grína. Men tað skuldi hann ikki havt gjørt.

Komandi partur

Í komandi parti greiðir Hensia meira frá tí dagliga lívinum í Streymnesi og Sundalagnum. Nú er eisini tíðan kom, at hon verður konfirmerað